

Haklı Tepki

– BENGÜL.A. • 05 Ekim 2020

“Önce şu akıllı tahtayı açalım. Şimdi... Bir saniye! Kime diyorum ben!”

O sırada kapıyı açıp giren iki kadın:

“Sizi acilen Sema Hanım çağırıyor. Hemen şimdi bekliyor.” Dedi, telaşlı bir vaziyette.

“Tamam!” Dedi vakur bir eda ve tok bir sesle Meltem.

Ne için çağırıldığı tahmin ediyordu. Hiçbir çekincesi yoktu zaten. Hemen indi bir alt kata ve Sema Hanımın makam odasının kapısında beklemeye başladı. Kadının bulunduğu odanın dışı tamamen camla kaplıydı. İçerinin böylesine dışarıya yansıtılma sebebi “Bakın biz gizli iş yapmayız. Yaptırmayız da!” mesajı vermektir.

Kadın, telefon görüşmesi yapıyordu. İçeriye girmemesi için eliyle işaret etti. Bu durumda Meltem, telefon görüşmesinin bitmesini beklemek zorundaydı nezaketen. Bu bekleme anlarında, etrafını inceliyor, gayet doğal ve oldukça sakin görünüyordu. İşe başladığı günden beri karşılıklı olarak birbirlerinden hoşlanmazlar ama dillendirmezlerdi de. Sema Hanımın yüzüne baktığında; esmer, lekeli ve pörtlek bakışlarından, patronlarından tüccarlık zihniyetiyle mesleğini yerine getirmesinin istendiği ve fırça yediği belliydi.

Meltem’in başını başka bir yöne çevirdiği bir sırada bitmişti telefon görüşmesi. Göz göze geldiklerinde “Nereye bakıyorsun?” Der gibi bakışlarla karşılaştı Meltem. Öyle ya hiç gözünü kırpmadan onu takip etmeli ve bekletmemeliydi. Ne de olsa otoriteydi! Gel işaretini verdi, komut gibi vücut diliyle. İçeriye biraz güler yüzlü, biraz da “Ne o? Neden çağırдың beni?” Der gibi girdi Meltem ve onun otur demesini beklemeden çekip sandalyeyi oturdu masanın karşı tarafına. Otoritesi daha ilk anda çiğnenmeye başlanan Sema Hanım, bozulmuş olsa da bunu da belli etmemek için kendisini tuttu. Samimiyetsiz yüzüyle kurumsal ağzını birleştirip koltuğunda pozdan poza girdi.

“Nasılısınız Sema Hanım?”

“İyiyim! Geçen hafta bir olay yaşamışsınız.”

“Ne oldu veliler mi aramış?”

“Bırak şimdi sen, kimin aradığını da ne oldu onu anlat!”

Boşluğuna denk gelip bu tepkiyi verince, Meltem, karşısındakinin sahte kibarlığı altında yatan kabalığı hemen sezdi.

“Ne olacak terbiyesizlik yaptılar, bende cevabını verdim.”

“Ama böyle bir şeye gerek yoktu ki biz sizden bunu beklemedik. Yaramazlık yapabilirler. Yani yapsınlar. Böyle bir tepki vermenize gerek yoktu ki.”

“Hak etmeseler inanın bir şey demezdim. Hak ettiler.”

“Açıkçası çok şaşkınım. Böyle bir tepki beklemezdim sizden. “Bir daha olmaz.” Deyip yaşanmayacağına garanti vermenizi beklerdik.”

Git gide sinirinden yüzü kararan Sema Hanımın, ilk defa karşısında böyle konuşan biri olmuştu. Otoritesi hiçe sayılıyor, saygı duyulmuyordu. Meltem ise bu tavır karşısında sinirle ellerini ara sıra masaya vurmaktan da geri kalmıyordu. Müdür Hanımın kararan yüzüne inat, yüzü kireç gibi oluyordu. Bu durum, öfkesini karşısındakine yansıtan bir haldi.

“Pardon ama ben pişman değilim. Doğru olanı yaptım. Siz ne kadar öğretilen emredilen tüccar kafasıyla para için öğrenci tarafını tutsanız da bu okulda ben sizin gibi olamam! Ben hem öğretmen hem de eğiten bir kutsal mesleğin mensubuyum. Ve ayrıca da bir şahsiyetim, oluşmuş karakterimi kimse göz ardı edemez. Velilerin, öğrencilerinin karşısında el pençe olamam!”

Sema Hanım; şaşkınlıktan dilini yutmuş ne diyeceğini bilemiyor, karşısındaki genç öğretmeni hayretle izliyordu. Dışarıdan o kadar narin, naif, uysal görünen, tanınan genç öğretmene ne olmuştu böyle? Şaşkındı. Karşısında, içinden kaplan çıkmış biri vardı artık.

“Demek biz size göre, velilerin karşısında el pençeyiz. Öyle mi?”

“Evet! Aynen öylesiniz.”

Bütün bu sözler, önceden tasarlanmış cümleler değildi, o anda ağzından doğaçlama olarak dökülüyordu. Sema Hanım, zaten irice olan gözlerini korku salar gibi dışarıya çıkarıyordu. Kurumsal kimliğinden de vazgeçmiyordu.

“Sizin yaşınız genç. Genç bir abla gibi davranmalısınız onlara.”

“Pardon Biz, biz diyorsunuz ya sürekli. Siz kimsiniz?”

Ezberden ve taklitçi konuşan kadın; insan mı yoksa robot muydu bir türlü ayırt edemedi Meltem. Cevap veremeyen kadın; yalnızca öylece bakıyordu.

“Şaka gibi ya. Şu kadarcık şey için hiç aranır mı insan?”

Ortalık iyice gerilmişti. Artık karşısındakiyle göz teması kurmadan konuşuyordu Meltem.

“Peki, Meral Hanım. Bizi çok şaşırttınız.”

“Benim adım Meral değil, Meltem!”

Müdür iyiden iyiye şok yaşıyordu. Adını bile yanlış söylüyordu. Çünkü o, bu zamana kadar ne söylediye karşısındakilerden “Peki efendim. Nasıl dersiniz.” tasdikinden başka bir yanıtla karşılaşmamıştı.

“Kıç, demişsiniz. Size göre bunlar basit olabilir ama bize göre değil.”

“Kıç mı? Türkçede birçok anlamı vardır. Kaldı ki o sırada bu kelime espri ile karışık söylenmiş bir sözdü.”

“Neymiş anlamı? Biz bilmiyoruz. Anlatın bize.”

Bunları söylerken kendisine olan güveni ve otoritesi gittikçe düşüyor, son bir hamle yapmak istiyordu. Kararan suratı geceye dönmüştü bile.

“O halde bu şartlar altında biz sizinle devam edemeyiz. Bize göre bunlar fazla.”

“Ha öyle mi?”

Anında kalkmaya yeltendi, bu sözlere hiç şaşırmadı bile genç kadın; zaten beklediği bir sondu. Müdür; ses tonunu bir nebze daha yükselterek yerle bir olan otoritesini ancak karşısındakinin işine son vererek kurtarabileceğini ve böylece bir şeyler elde edebileceği düşüncesiyle tatmin yolu bulmuştu.

Onun bu tavrını hiç umursamadı Meltem. Acz içindeki zavallı kadına acıyarak gülümsedi. Kendisi de çok iyi biliyordu ki o, bu kokuşmuş sistemin bir parçasıydı. Ve öyle de kalacaktı. Bir hamlede kalkıp hiç orali olmadan çıktı odadan. Müdür Hanım hala titriyordu. Üst kattaki odasına ulaşan genç öğretmen, nesi var nesi yoksa toplamaya başladı. O sırada yanına yaklaşan bir meslektaşı:

“Ne oldu, bir şey mi oldu? İyi görünmüyorsun. Yüzün bembeyaz. Cenaze falan mı var?”

“Yok hayır. Bir şey olmadı. Önemli değil.”

Her şeyini aldıktan sonra hızlı adımlarla uzaklaştı bu binadan. Dış kapıda kocaman harflerle bilmem ne özel okulu yazıyordu. Oysa gerçekte burası bir ticarethaneydi. Tiksinerek baktı son defa o levhaya.

Buralarda araç bulmak zordu. Ama bir an önce uzaklaşmalıydı, yürümeye bile razıydı. Ve öyle de yaptı. Yokuş aşağıya uçarcasına iniyordu. Hayret etti kendine ve gururlandı. Bir damla yaş bile akmamıştı gözlerinden. Değer miydi hiç? Böyle eğitimin, veliye, öğrenciye göre pazarlanması tiksindiriciydi çok. Daha da hızlandı. Kimseyle karşılaşmak, dertleşmek, anlatmak istemiyordu.

“Kaltak kukla seni! Oh olsun sana. Aldın mı ağzının payını? Hadi uyu bakalım bu gece. Artık bittin sen!”

İç huzur doluydu genç öğretmenin. Gereğini yapmış, karşı tarafa hayatının dersini vermişti. O gururla aksine çıkan sert rüzgâra aldırış bile etmeden, kafa tutarcasına ilerliyordu. Ve hala sinirini alamadığı müdüre defalarca okkalı küfürler savurmayı da ihmal etmiyordu. Yokuş aşağıya rüzgârın da peşinden itmesiyle uçar gibi gidiyordu. Bu zamansız sert rüzgâr karşısında duvarlara tutunuyordu uçmamak için. Zorlanıyordu, çok haşin esiyordu. Fırtınaya dönüşmüştü bile. Ama pes etmeyi sevmezdi hiç. Karakteri öyleydi. Rüzgârla da amansızca mücadele etmekten keyif bile almaya başlamıştı.

Bir an önce ana caddeye, trafiğin yoğun olduğu yere ulaşma gayretindeydi. Artık iyice gücü azalmış, bacakları titremeye başlamıştı. Çok yorulmuştu. Yavaştan iri iri yağmur damlaları çiselemeye başladı. Belli ki az sonra fırtınayı dindirecekti. Varsın olsun dedi ıslanmayı severdi Meltem. Terlemek onun hoşuna giderdi hep. Yol, gittikçe gözünde büyüyor, sonu olmayan bir tünele dönüşüyordu. Birden bir otobüs durağını görünce sevinç çığıltısı attı. Tünelin sonunda beyaz ışığa rastlamış gibi. Hemen bindi gelen otobüse. Şoförün arkasındaki boş koltuğa oturdu ve başını arkaya yasladı, derin bir nefes aldı.

Çalıştığı ortamı, mesai arkadaşlarını severdi aslında. Ama ne yapsa olmuyordu. Sisteme ayak uyduramıyor, ideallerine ters gelen kargaşalara, dümen suyuna ayak uyduramıyordu. Eğer o lekeli, gece suratlı kadından af dileseydi, kendisine, prensiplerine ihanet etmiş olacaktı. Sarf ettiği haklı sözlerinin hiçbirinden pişman değildi. Hatta az bile söylemişti. Vicdanı öylesine rahattı ki kendisiyle gurur duydu.

Otobüs dura kalka yağmurda ilerlerken eğitimdeki bu eksik, ticari zihniyetin ülkeye ne kadar boş insanlar yetiştirmekte olduğunu anlıyor, kendi kendini yiyordu. Sırtındaki ter soğumaya, bacaklarındaki titreme azalmaya başlamışken içi ürperiyordu hafiften. Bakışlarını, buğulanmış camı silerek dışarıda hareket halindeki insanlara çevirdi, içine bir hüznün yerleşti. Gelecek için endişeliydi ama bugün verdiği o cesur mücadele ve ders için gururlu ve huzurluydu.